

Sen Hiç Büyümeyen Çocukluğum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Eylül 2024

“sen hiç büyümeyen çocukluğum
sen varlığım yokluğum
sen gün be gün artan karanlığıma
tanrının bahşettiği nurum

gizlemekten yoruldum tut zihnimi dök beni
masallara evrilen sıradan öyküleri
bir de benden dinleyip öyle karar ver e mi

dünyanın bir yerinden bir avuç yağmurla
ağlayan annelerin kızıl bakışıyla
arınmaya kirlerinden musalla taşıyla
ve bir kız çocuğunun örgülü saçıyla
kuşandım senin zırhını”(Alıntı)

Hangi renk mubahtı beyazın ferinde saklı gözümde akan yaş misali?
Hangi duygu revnaktı sözcükleri zırh bilen bir nesilde saklı umut gibi?
Renkleri coşkumun diğer adı ve işte beyaz idi ruhuma geçiş hakkı tanıyan masumiyetin dahi
yargılandığı bir dünyada nasıl ki vicdanlardı nutku tutulan nasıl ki hicranlardı ay ışığının saklı kaldığı bir

güz akşamında baş veren umudun sağ ayağı ve solumdaki zarar ziyan aşkın meşk eylediği bir cihana duyduğum özlem neydi ki ölüm zaman tanımadıktan sonra...

Bir ferman idi yazmaya müsait duyguların tesirinde kaldığım belki de ahkâm kesendi vicdan kuruyandı göz pınarlarım.

Rengim iken saklı tutulası o rakım aşkın hicvinde sevginin ferinde sönmeyen yangın misali tutuklu olduğumdan da öte tutulan nutkuma eşlik eden o devasa yangın ve öfke...

Çalıntı ruhların gemici feneri...

Uydusu olduğum aslında uyuğu olmayan sözcüklerin istikameti ve çocukluğum sırf çocukluğum olsaydı keşke bakaya kalan sadece ziyetim sadece masumiyetim de değil tüm sevdiklerim kati surette saklı iken çocukluğumda ve işte resmettiğim hayatın ve işte yazdığım şiirlerin şahidi iken öncelikle Tanrı ve kalem.

İnzivada geçse ömür ne ki?

İhbar etmedikten sonra kirlenmiş tüm masum renkleri...

İhtiva ettiğim kadar ibraz ettiğim ve isyan ettiğim çocukluğumun biriktirdiği onca hikâyeyi yazmaya müsait bir ruh hali ve zemin ve efkar iken başımın tacı...

Zikreden de birdi fikrîden de.

Derviş misali salındığım cihanın çarpık ve engebeli yolları.

Müsait bir yerde inebilir miyim, ey sefil şoför?

Mademki bir sebildi aşk mademki bir sebildi umut nereye dönsem aynı dengim de yoktu madem ve işte babadan tembihli kimse artık ahkâm kesen yeter ki olmasın gölge.

Bir ney sesinde saklı olabilirdi huzur.

Bir tamburda ya da.

Dünde kalan fildişi tuşlu piyanom ve harcadığım zaman ve hayat.

Muhterem bir renk idiye eğer ki çocuk mizacım ve sonlandıramadığım çocukluğum hem hangimiz masum kalmıştık ki?

Kayıt açan kader kayda geçen torpilli keder.

Kapı açan zangoç ve Süryani yalnızlığı dünün.

Sübyan gölgesinden dahi kaçabilirken insan ve nefesine yenik ve öfkeli.

Fettan dalgalar adam boyu sözcüklerin kiri kıyıya vuran aslında asılı kaldığımız göğün devasa asası ve zihninde dönen yorgun çarklar.

Çocukluğum.

Çocuksu ruhum.

Çocuksu hayallerim.

Çocuk kalmak mümkün olsa da çocuk sevinçlerin de vardı vadesi.

Renklerin körü ve közü beyazın çabucak kirletildiği ve tokalaştığım eli gök kuşağının sarmalında İlahi

Aşkın ifa edilesi ifşa edilesi değil iken hayaller ve işte çocuksu bir masumiyetle yere serili düşler bol

keseden seven bol keseden elini veren sevi dilinde karşılığı olmasa bile sehven cenk eden emre amade düşler.

"soğuk pınarlardan yüksek yaylalardan

kırık pencere gölgesinde yaşmaklı dualardan
ve karabasan nöbetlerinden arta kalan
hissiz bir isyandan sonra
öğrendim seni sevmeyi "(Alıntı)

Beleşten yiyen ruhum.

Basireti b/ağlanmışken bir kere ufkun.

Ve muradın dillendiği muttat sözcüklerde hız yapan mademki umudun ve ufkun kozasında süregeliyordu
o çocuksu hayallerle dolu çocuksu yaşam.

Baş veren yeni gün.

Batılında dünün ve atıl yüreklerde kaynayan kazan.

Sevgi kazan çocuksa kepçe misali daldıran yüreğini sevgiye...

Çocuk kalmakla iştiğal bir hayale bağlanan çaputların uçtuğu saçakların birbirine kavuştuğu ve edanın
zaferi vedanın nimeti aşkın evrelerinde çocuk gibi masum bir ruha eşlik eden rüyaların zirvesi elbet
çocuk kalbi iken en değerli ziynet ve de çabucak harcanan bir nimet.

Çocuk.

Adı çocuk.

Sanı çocuk.

Sancılı bir oluşum olmasaydı keşke çocuk kalmak çocuk yaşamak ve çocuk ölmek.

Çocukluk hayallerden taşan.

Çocukluk aslında bir zirve.

Çocukluğum kadar da çoğul hayallerim ve tek kişilik hanemi cennet bildiğim bir o kadar hayatı
cehenneme dönüştürenlere de okuduğum lanet...